

ЗЕМЉА ЖИВИХ

Са благословом Његовог Преосвештенства Епископа новосадског и бачког г. др Иринеја, а уз непосредно старање братства манастира Ковиља, на челу са Његовим Преосвештенством епископом јегарским г. др Порфиријем, и свакодневним духовним руковођењем високопречасног протојереја Бранка Ћурчина, новосадског пароха, организована је заједница за рехабилитацију од болести зависности под именом *Земља живих*.

Замишљена као Божја рука пружена онима који траже искрену радост и смисао у животу, ова заједница се свима онима који се осећају промашенима, неостваренима, зависницима и независницима, тужнима и сиромашнима у срцу, дарује као Божји одговор на њихове проблеме. Са уверењем да је зависник у егзистенцијалној кризи, створена је клима живота у духу једноставне хришћанске породице.

Верујемо да хришћански живот својом пуноћом даје истински одговор на људски немир и да нико, осим Бога, Творца неба и земље и свега видљивог и невидљивог, не може да исцели његово рањено и повређено срце. Зато предлажемо молитву, рад, искрено пријатељство, истину и одрицање. У нашој заједници се не пуши, нема алкохола ни телевизије. Човек се усредсређује на своју унутрашњост и тако упознаје своје слабости и врлине. Заједница подржава човека и помаже му да се поправи и нађе мир, а на првом месту — помаже му да изнова сагледа свој живот и да га саобрази новооткривеном смислу који му се пружа кроз свакодневни хришћански живот. Послове у кући обављају чланови заједнице. Прављење хлеба, чишћење куће, рад у столарији, у башти, рад са животињама, као уметничко стваралаштво, иконописање, резбарија, позориште – неке су од активности које имају искључиво васпитни карактер. Услов за улазак у заједницу је само један: жеља за преображајем! Боравак у заједници се не плаћа, а свака породица чије је дете у заједници сарађује и помаже колико може.

Они који желе да уђу у заједницу пролазе кроз припремни период који обухвата упознавање са начином живота у заједници. Заинтересовани, заједно са својим породицама, долазе на састанке на којима им се пружа могућност да чују непосредно сведочанство оних који воде свакодневну бригу о заједници, али и искуство оних који у њој живе. То је период у којем учавамо вољу и жељу за променом. После неколико припремних разговора, кандидати добијају позив за долазак у кућу на такозване радне дане, који трају од јутра до вечери, а све у циљу бољег упознавања са животом у заједници. Потом их, уколико желе, заједница прима и постају њени пуноправни чланови. Програм који предлажемо траје од једне до три године, у зависности од личне историје појединца, навика, способности, као и од тога у којој је мери прихватио заједницу и нови начин живота. Заједница тренутно располаже са три куће, и то: две за мушкарце (у Вилову и на Ченеју) и једном за жене (у манастиру у Бачком Петровом Селу). Све три се налазе на мирним и скровитим местима, ван вреве и буке нашег свакодневног живота, што, свакако, погодује њиховим становницима, жељним тишине и молитве, благословеног рада и подвига. *Земља живих* жели да буде светло у тами, нада за оне који су је изгубили, живо сведочанство да дрога нема и не може имати последњу реч у нашем животу.

Протонамесник Богољуб Остојић

Браћо и сестре,

Црква је отворена за све, раширених руку прихвата свакога онаквим какав он јесте, не да би га критиковала и осуђивала него да би га човекољубиво тешила, лечила и, без обзира на дубину пада, указивала сваком човеку на могућност преображаја и узрастања ка савршенству. Наркоманија открива неутољиву и неугасиву метафизичку жеђ човекову за смислом и љубављу. Једино Бог може да задовољи ову потребу. Без Бога, код наркомана се више него код других види осећај усамљености и празнине. Дрога је свакако један од најпагубнијих и најварљивијих сурогата. Стога, кад неко постане наркоман, то је видљив знак да он нема само психолошки него и дубоки духовни проблем. Нажалост, искрено говорећи, наркоманима се код нас мало ко озбиљно и са љубављу бави. Они су углавном презрени. Једини начин да им се помогне јесте спремност да се са великом пажњом и саосећањем послушају њихове душе, егзистенцијални болови и дубоки вапај за смислом, а то значи да им се пружи безусловна, олика љубав.

Епископ јегарски др Порфирије,
игуман манастира Ковиља

